

яростта и негодуванието си. Някои по-припряни десници неволно се докосваха до оръжията си. Александър отиде при брат си, поклони се и попита:

— Какво да ги сторим сега, царство ти?

Иоан Асен се извърна към пленниците си. Лека усмивка заигра по бледото му лице. Той махна с ръка към стражата.

— Снемете веригите им. Освободете ги.

20.

Дълбоката тишина на ранното следпладне нахлуваше в затихналите зали на Вартбург. Навън, по двора, из градините, навсякъде все същата тишина: равна, безбрежна. Сякаш нямаше жива душа в огнения от горещото юлско слънце замък.

Елисавета събра набързо няколко дрехи и храна за бедните, скри ги в горната, парадна пола, която леко повдигна с десница и се запъти към далечните хижи, където неволята и сиромашията никога не напускаха притеснените им обитатели. Сърцето ѝ се блъскаше лудо в гърдите. Ръцете ѝ отмаляха от тревога. Ако я зърнеше Хайнрих или свекърва ѝ, че прастъпва волята им... Макар, че ландграфът бе ас- тавил жена си за наместница, никой не дръзваше да прекърши заповедите на всесилния Хайнрих. Лудвиг бе далеч, кой знае дали някога щеше да се върне. А Хайнрих и София можеха да отмъстят за непокорството, или самоглавство, проявено в защита на Елисавета.

Когато епископът на Марбург, неин доверен изповедник, идваше на гости в замъка, младата жена му разказваше за притесненията и произволите на девера си. Строгийт монах поклащаше глава:

— Това са изпитанията, които Бог изпраща всекиму, за да изпита вярата му, Елизабет. Приеми съдбата си тъй, както всемогъщия ти я праща.

Ала нищо не я наскърбяваше тъй, както мисълта, че мие може вече на воля да подпомага нуждаещите си и страдащите. Затова в този